

I Paasken 1920 havde han saaledes søgt at rokke ved det fundamentale i vor Forfatning: vort tusindaarige Kongedømme. Desuden maatte Statsministeren bære Hovedansvaret for, at Tilliden til Folkestyret i den Tid, han havde været Regeringens Chef, mere og mere var blevet undergravet derved, at Grundlovens skarpe Adskillelse mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende Magt tilsidesattes.

Aage Henriksen (N. A.) pegede ligeledes paa, at der ingen Steder stod i Grundloven, at Regeringen skulde være Udtryk for Folketingets Flertal. I 1920 havde Kongen benyttet sig af den i alle Stater anerkendte Nødretsgrundsætning til at afskedige en Regering, som hvilede paa Folketingets Flertal. Nationalsocialisterne havde altid anerkendt Nødretsgrundsætningen, men meget tydede paa, at Statsministeren var af en anden Opfattelse og paa dette Punkt i aaben Strid med Højesterets Præsident. Værre var det dog maaske, at Statsministeren var i Strid med sig selv, idet han havde stemt for en Række Love, hvis Grundlovmæssighed alene fandt Hjemmel i Nødretsgrundsætningen. »Mon ikke det snarere er saadan, at de Partier, der støtter Regeringen, føler, at de er i Strid med Landets forfatningsmæssige Grundlag, fordi de har følt sig foranlediget til at anvende den Nødretsgrundsætning, over for hvilken man kun havde Haan tilovers, naar den anvendtes i andre Stater?«

Svend E. Johansen (D. F.) hævdede, at der i Virkeligheden ikke var nogen Rigsdagsmand, som befandt sig paa Forfatningens Grund, idet Grundloven siden 9. April 1940 havde været suspenderet. Skulde man holde strengt paa Grundlovens Bestemmelser om Foreningsfriheden; vilde det f. Eks. ikke have været muligt at gennemføre Kommunistloven af 22. August 1941; og denne Lovs § 2, hvorefter Personer kan tages i Sikkerhedsforvaring, stred efter Talerens Mening direkte mod Grundlovens § 78. Han gjorde i øvrigt gældende, at Landets forfatningsmæssige Grundlag reelt var sat ud af Kraft allerede længe før 1940 gennem den Lovgivning, som var gennemført, medens Statsministeren ledede Regeringen. Der vilde derfor være al mulig Grund til at gaa stille med Dørene med Hensyn til at hæfte Etiketter om Forfatningsstridighed paa hverandre.

Statsministeren udtalte sig ikke yderligere om Sagen, bortset fra at han erklærede ikke at kunne modtage en af *Valdemar Thomsen* fremsat *Paastand paa Overgang til Dagsordenen* af følgende Ordlyd:

»Idet Folketinget beklager, at Statsministeren i sin Aabningstale uden Mulighed for Bevisførelse herfor har fremsat ærerørlige Beskyldninger mod en Del af Tingets Medlemmer, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.«

Denne Paastand forkastedes med 87 Stemmer mod 6.